

Rock'n'roll: see on minu identiteet!

MILKŠEIK JA KAKS VANANEVAT REBELIT: Aimar Ventsel sai Boogie Company järjekordse albumi "God is dancing jive". Alguses ei tekitanud erilisi tundeid, oli suisa skeptilisust toitev. Hiljem asjalood muutusid.

Olin Saksamaal käies ostnud uut *rock'n'rolli* ja seda kõriauguni kuulanud. Panin CD autos mängima ja siis käis peas klikk! See album rohib täie rauaga! Ja tegemist pole mitte lihtsalt albumiga kategooriast "Eesti kohta väga hea", vaid täiesti arvestatava heliteosega rahvusvahelises mastaabis. On seal nii omaloomingut kui *rockabilly*-versioone Rammsteinist, Motörheadist ja Generaator M-ist. Kokku väga kompaktnel heliteos. Kõike arvestades toimuski pikem jutuajamine Andrus Kasealuga, Boogie Company laulja ja frontmaniga.

MÄSS KOHVITASSI TAGA Esialge plaan oli kohtuda *milkshake'i* taga. Lõpuks istusime ikka ontlikult kohvitassi näpu vahel ja ajasime *rock'n'rolli* juttu. Alustuseks nentisime mõlemad, et *rock'n'roll* pole Eestis kunagi liigset populaarsust nautinud.

"Eestis *rock'n'roll*-kultuuri ei ole" oli Andrus karm hinnang. Selline noortekultuur nagu kasvõi Suurbritannia sõndate aastate *teddy boyd* pole Eestis kunagi sügavaid juuri ajanud. "Rock'n'roll Eestis algas alles 1980ndail aastail Rock Hoteliga". Ansambel, mis pole erilise mässumeelsusega kunagi silma paistnud. "Rebel-kultuur tekkis Eestis pigem *heavy* ja pungiga. Kuna Eestis *rock'n'roll*-on pigem nostalgiamuusika, siis pead sa ennast kogu aeg tõestama, et oled ikka lahe bänd. Eestis on seda laadi bändi raske teha, see pole raadiomusika".

Ega jah, edetabelid Boogie Company vist eriti ei ähvarda. Nii me siis istusime, kaks vana meest ja heietasime mässamisest. Siis jõime kallist kohvi. Kõrvallaus istus Aivar Pohlak

oma talumehe nahkvestis. Mässas ka, vist jalgpalliga.

NAELAPEA

Boogie Company juured on 1985 aastal tekkinud Rock'n'roll Bändis ja seal on erinevad kosseisud ning muusikalised nüansid nüüdseks suubunud sellesse, mis albumil "God is dancing jive" ka meie ette toodi. Mis mulle endale selle CD puhul meeldib, on mitmekesisus ja isikupära. Surfikäigud, absoluutselt geniaalsed Hammond-oreli soolod ja Gene Vinceti klassikalised passaažid on kõik omal kohal ja tabavad täpselt naelapead. Kuulda on, et igal muusikul on oma käekiri, mis siis harmooniliselt üheks looks kokku sulatatakse. Muusikalise mitmekesisuse üks põhjuseid on ka kunagi Ne Zhdalis mänginud kitarist Oleg Davidovitš.

"Oleg on täielik geenius," nendib mister Kasealu. "Ta on surfistaustaga, vaatab asjadele veel laielmalt kui mina ja kuna on ka näitleja, siis töö muusikasse sisse ka teatraalsuse". Mis on üks Boogie Company trumpe.

“Eesti pillimees kipub olema "sigasünge" artist, kui kasutada Andrus väljendit ja mina olen sellega kahel käel nõus.

Eesti pillimees kipub olema "sigasünge" artist, kui kasutada Andrus väljendit ja mina olen sellega kahel käel nõus. Boogie Company on aga meelelahutuslik *show*-bänd. Nende kontsert ei ole koht, kuhu minnakse nutma ja halisema ning intellektuaalselt hängima. Boogie Company on bänd, mis paneb teid higistama, uskuge mind.

EI NINAESISELE!

Minu küsimuse peale, kui palju on ta kursis Eestis tehtava muusikaga, läheb vestluskaaslane silmnähtavalt hasarti. Andrus ja Oleg on ka helistuudio ja tootmisfirma Industrial Productions omanikud. "Tead kui lahedaid bände on Eestis. Uskumat! Meie juures käivad sellised bändid lindistmas, kellest midagi ei teaks, kui omal stuudiot poleks. Eriti noored vene bändid".

Siin tuleb mulle meelde teine Eesti muusika multigeenius – Vaiko Eplik – kes ütles kunagi, et kunagi pole Eestis tehtud niipalju head muusikat kui tänapäeval. Studios moolates saab neist muidugi hea ülevaate. Ja üleüldse, et head bändi hästi

lindistada, peab ka ise olema laia muusikalise horisondiga. Ning kitsa silmaringiga muusik ei kaverda ka Motörheadi, eks ole! Me rääkisime palju ja nagu alati, läks jutt huvitavaks sel hetkel, kui diktofon välja lülitati. Kasvõi sellest, et ei tasu vaid oma nina ette vaadata.

VOT SEE ON FANATISM

Laiemalt asju võttes teed teistele head ja oma elu lõbusamaks. Näiteks tõi Andrus välja sellise huvitava fakti, et ega tüüpiline eestlane oma elukeskkonda ise ei toeta.

"Näiteks välismaal lähed hommikukohvi jooma nurga peale baari. Endal huvitavam ja toetad baari. Meil aga nii ei mõeldä." Ja sellepärast nurgapealseid baare ju enam ei olegi.

Seega juhtubki nii, et bändid ei toeta ka teineteist. Igaüks üritab ise uueks Aerosmithiks saada, kui utreerida. Jõuavadki kuhugi kaanele, ent kestma jäävad ikkagi tegijad.

Rääkisime ka Boogie Company eelmistest tegemistest. Sellest, kuidas nad Rockin' Guy'dena Soomes videot tegemas käisid, sest Eestis polnud vastavat ameerika stiilis bensukat ja rahvast bensuka täiteks kusagilt võtta.

Vot see on fanatism. Ja seda, kuidas käiakse Skandinaavias mängimas, see on pigem hingeravi kui rahateenimise koht. "Neil on seal *rock*-klubide kultuur kuradi vana. Tulevad naudivad, rokiavad".

Aga miks siis ikkagi *rock'n'roll* kui selle tee käimine Eestis nii kivine on?

"Mulle meeldib see muusika. Mulle meeldivad need vennad ja nendega koos laval seista. See on minu identiteet." ■